

5. kapitola

Vlastně jsem ani nevěděl, proč mu tak moc potřebuju dokázat, že jsem dobrý. Možná proto, že na rozdíl od ostatních se mě na konkurzu nesnažil přesvědčit, vyprovokovat mě, nedával najevo, že by toužil vidět mé taneční schopnosti.

Možná měl čas mě během dnešní lekce sledovat a došel k závěru, že nejsem tak skvělý, jak Benji tvrdí.

Zavrtěl jsem hlavou, abych setřásl pochyby, a podlaha se rozvibrovala pravidelnými beaty. Ty automaticky rozpohybovaly i mé tělo, a jelikož už jsem si byl v krocích jistější, mohl jsem si konečně užívat i celkovou atmosféru, ne si jen v hlavě počítat do rytmu a ztěžka si vybavovat každý nový pohyb.

Blížil se moment, kdy mě hudba a tanec uzavrou do vlastní bubliny, kdy přestanu vnímat okolí a celý svět bude na okamžik jenom můj.

To byly chvíle, pro které jsem žil.

„Pět, šest, sedm, osm.“

Ukročil jsem doprava a vystřelil rukou do strany, vlasy mi zavály do obličeje a beaty mnou prostoupily skrz naskrz. Bylo to tady. Pocit, pro který jsem se dneska vykopal z postele, překonal únavu a promokl až na kost.

Jenže... náhle jsem ve své bublině nebyl sám.

Obdivoval jsem mnoho tanečníků. Ať už to byl Leo, Diana nebo i Linda, líbil se mi jejich taneční styl a užíval jsem si pohled na ně. S nikým z nich jsem ale netoužil tančit společně a nedokázal jsem si představit, že by se naše styly měly doplňovat, nebo že by naše pohyby natolik pasovaly dohromady, aby to tanci lichotilo.

Jenže Sebastian pronikl do moje bubliny tak nenuceně, že kdybych nebyl natolik zvyklý být v ní sám, ani bych si toho nevšiml. Hýbal se úplně přirozeně, jako by se s tancem v krvi narodil, a dost možná to tak doopravdy bylo. Jako by ho hudba unášela ještě víc než mě samotného. Každé propnutí paže, pohyby vlasů a zaklonění hlavy mě nutily zapomenout na poslední zbytky vlastní zdrženlivosti.

Nemusel jsem potlačovat nic – mohl jsem přehnat každý pohyb, který jsem chtěl, prožít ho až do morku kostí a nesoustředit se na to, jak můj tanec působí na ostatní.

Koutky úst se mi zvedly do úsměvu – každý pohled do zrcadla, kdy jsem zachytil nás dva tančící bok po boku, mě uspokojoval dvakrát tolik, než kdybych se soustředil jen na sebe. Přál jsem si, abychom zůstali uzavření v té bublině navždy.

Nechtěl jsem přijít o ten pocit, který jsem už dlouho nezažil. Který jsem možná nezažil nikdy předtím.

Anebo už to bylo tak dávno, že se mi úplně vytratil z paměti.